

A close-up, profile photograph of a woman with dark hair and a pearl earring, smiling gently as she smells a vibrant pink rose. The background is a soft, out-of-focus light blue and white. The text is overlaid on the image in white, sans-serif font.

LEKCIA
OD PRINCEZNEJ

JANA
BENKOVÁ

MOTÝL

Copyright © Jana Benková 2010
Design © Motýl design 2010
Cover photo © Isifa 2010
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2010

ISBN: 978-80-89482-04-7

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

JANA BENKOVÁ

LEKCIA OD PRINCEZNEJ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. KAPITOLA

Milá redakcia,

stretla som zaujímavého muža. Náš vzťah sa vyvíjal príjemne a bezproblémovo, ale ja som bola prvá, ktorá povedala zázračnú formulkú „milujem ťa“. Odvtedy sa náš vzťah viditeľne zmenil. Partner je síce so mnou, stretávame sa, ale je ku mne chladnejší, už sa s ním neviem tak uvoľniť, jeho napätie sa prenáša aj na mňa. Urobila som chybu?

Leona, 24

Nikdy nehovor chlapovi prvá, že ho miluješ. NIKDY, nech ti pripadá akokoľvek úžasný a dokonca iný ako tí ostatní! Chlap je pán tvorstva, ON rozhoduje, ON vedie, ON určuje tempo. Teda... Nechaj ho, nech si to aspoň myslí a len na tvojej ženskej rafinovanosti záleží, kto bude vo vzťahu skutočne dominovať. Nikdy mu nedávaj najavo, že ťa má istú. Vzťah tým stratí to napätie, ktoré muža fascinuje. On chce dominovať. On to chce povedať prvý. Potrebuje ťa dobývať. Neľahčuj mu to, Leona, je to odveká súčasť hry medzi mužom a ženou. Inak zneistie. Zľakne sa. Leona, aj mne sa to stalo. Povedala som mu to, lebo som bola presvedčená, že to potrebuje počuť. Okrem nekonečného mlčania po mojom vyznaní som odvtedy od neho už nepočula ani len to, že mu chýbam. Jeho telefonáty boli čoraz zriedkavejšie, úsečné a odmerané, až sa jedného dňa skončili nadobro. Takí sú tí naši muži. Napokon, hrdinovia žijú iba v rozprávke. Ak sa nejaký náhodou objaví aj medzi nami, taký chlap sa tvojho nežného vyznania určite nezľakne. Naopak.

„Prečo práve ja?“ vzdychla si Ema v tichej a prázdnej redakcii ženského magazínu, keď dopisovala poslednú vetu. Vložila si do úst ďalšiu višňu v čokoláde. Bolo takmer pol siedmej a vonku bol vlhký aprílový podvečer. Striasla ju zima. Trápila sa s poradňou čitateľkám, ktorá jej prischla úplnou náhodou. Sedela s podopretou hlavou pri počítači, písala a triedila čitateľskú poštu. Keď do redakcie nastúpila, svoju prácu si predstavovala podstatne inak. Ovládala tri jazyky, túžila cestovať po svete a písať reportáže. Písala ich. Z redakcie však mohla v čase svetovej krízy vytriahnuť päť maximálne tak raz za dva mesiace, inak sa prehŕňala v tých najneuveriteľnejších problémoch, či skôr problémikoch dievčat a žien. A celé dni okolo seba počúvala čosi ešte pikantnejšie a dôležitejšie – kde si ktorá z redaktoriek kúpila fantastické topánky, aké nové neodolateľné parfumy treba vyskúšať, kde robia dobré thajské masáže a v ktorej reštaurácii videla nenormálne krásneho muža... Toto preberala väčšina jej kolegýň CELÉ dni. Najkomickejšie pre Emu bolo, keď sa na redakčnej porade pol hodiny dohadovali, či do rubriky Varenie tentoraz zaradia buchty alebo jar-né polievky. Alebo, ako sa zajtra učešú na párty. Tieto témy síce zaujímali každú babu, ale rozoberať ich dve tretiny dňa ako v tejto malej redakcii, to sa Eme zdalo čudné a otravné. Často si tam pripadala ako Alicia v krajine zázrakov. Nikdy jej preto radšej ani nenapadlo spomenúť, že ona namiesto päťhodinových nákupov v Auparku radšej absolvuje hodinku vo fitku alebo s priateľom na hokejovom zápase, kde sa môže ako správny športový fanúšik do sýtosti odviazať a vykričať. Pritom kolegyně v redakcii mala celkom rada. Aj keď sa okolo nej premávali na ihličkách podľa horúcich módných trendov, na akých by sa ona udržala len veľmi ťažko a svojimi džínsami a teniskami medzi ne takmer vôbec nezapadala. Vďaka nim sa napríklad dozvedala o horúcich novin-kách a trapasoch v televíznej Ordinácii v ružovej záhrade, ktorú podrobne rozoberali každý druhý deň.

Aby sa z redakčného babinca nezbláznila, svoje novinárske ambície zatiaľ naplňala v súkromnom rádiu, kde trikrát do týždňa moderovala hodinové rozhovory so známymi ľuďmi. V tejto

polohe sa cítila dobre, sebaisto a vďaka dobrým kontaktom jej pozvanie neodmietol žiadny zaujímavý hosť. Hoci sa mohlo zdať, že aj keď je rozhovor najvd'áčnejšou žurnalistickou formou pre poslucháča alebo čitateľa, čím ľahšie vyzeral výsledok, tým ťažšie sa pripravoval. Ema však po rokoch novinárskej praxe dobre vedela, ako na to a darilo sa jej dostať svojim hosťom pod kožu.

Babská rubrika. Nebola to jej šálka kávy. Ani v úlohe čitateľky. Ema nebola zaťažená na ženské časopisy a vďaka praxi v jednom z nich jej bolo jasné, že už ani nikdy nebude. Ale pri nedávnych zmenách v skladbe časopisu jej prischla aj táto interaktívna rubrika. Písala im do nej asi fakt každá – od rozzúrenej trinástky, ktorej z diskotéky ušiel frajer s inou, alebo ďalšej vystrašenej tínedžerky, ktorá netuší, či je nepravidelná menštruácia normálna, cez divoké osemnástky, ktorých absurdnosť problémov nemala hraníc, až po zrelé ženy, ktoré po odchode detí z domu zrazu stratili pocit užitočnosti, hľadajú nový zmysel života a redaktorka ženského časopisu im ho mala nájsť.

Ema začala písať v pätnástich. Najskôr len básničky pre seba, ktorými si liečila koniec tínedžerskej lásky, potom články do stredoškolského časopisu. Už o dva roky neskôr prispievala do veľkých spoločenských týždenníkov a z jedného z nich po skončení školy dostala aj pracovnú ponuku na miesto redaktorky. Bola to pre ňu práca snov. Písala o šoubiznise, robila rozhovory so známymi ľuďmi, získavala nové a nové kontakty. Dvakrát dokonca také blízke, že priamo na vlastnej koži pocítila, aké to je prežiť vzťah so slávnym športovcom či románik s hercom.

Táto práca ju veľmi bavila, ale po pár rokoch pre ňu prestala byť výzvou a Ema bola človek, ktorý v práci i v živote potreboval silnú motiváciu. Zakotvila teda v časopise, kde sa mohla venovať politike a politikom. Ema sa tam cítila ako ryba vo vode. Neznášala lži, nenávidela nespravodlivosť, a na tie slovenská politika bola vždy nevyčerpatelná. Zakrátko sa stala obávanou redaktorkou, ktorá šliapala na päty tým, ktorí nemali čisté svedomie. Vlastne, má ho v politike vôbec niekto čisté? Mizivé percento. No keď jej niekoľko mesiacov pred voľbami šéf naznačil, že vydavateľstvo

má isté záujmy a politické rubriky budú pripravovať „trochu inak“, na druhý deň sa rozhodla zbalit' si veci a pobrat' sa tam, kde jej nebude musieť byť trápne podpísať sa pod svoj článok, čo jej niekto láskavo a podľa „svojich záujmov“ schváli, alebo skončí tam, kde bude mať svätý pokoj od tých „niečích záujmov“. Splnil sa jej len ten svätý pokoj. A tak sa ocitla v časopise pre ženy.

Ema sa usmiala.

Som skutočne tá pravá, ktorá má iným dávať rady do života a miešať sa im do vzťahov. Skutočne tá pravá, premýšľala. Mám za sebou dohromady päť vzťahov a ich jediná pikantéria spočívala v tom, že mi moje novinárske povolanie prihrlo do cesty športovca a herca.

Potom Ema stretávala už len katastrofu za katastrofou.

Jej prvú veľkú lásku, vzťah s úspešným tenistom Michalom Borošom Ema zničila dialka. No, priznajme to po rokoch na rovinu, boli to aj rozdielne životné hodnoty. Ale keď je človek mladý, „životne zamilovaný“ a nosí na očiach ružové okuliare... Videli sa maximálne týždeň v mesiaci, ale aj vtedy im za päťami behali buď rodičia, alebo novinári. Vonku mediálna štvanica, doma zlatá klietka, kde mala všetko – okrem svojho partnera, lietajúceho po svetových tenisových turnajoch. Častejšie ho videla na televíznej obrazovke než vo svojej posteli. Cestovala za ním raz za dva mesiace, viac nestíhala, chcela si doma udržať prácu. A Michal striedal turnaj za turnajom, doma v Prahe si len prebalil kufre.

Láska na dialku nemá zmysel. A studená zlatá klietka, kde jej dennodenne chýba vôňa partnera, ju tiež vôbec nelákala. Ani hra na paničku, ktorá celé dni trávi na manikúre, pedikúre, potom na dvoch masážach a do večera obieha s pištiacimi kamarátkami luxusné butiky so zlatou partnerovou kreditkou. Takto si svoju budúcnosť nepredstavovala, a tak ich príbeh ukončila. Vzťah s Michalom však bol taký intenzívny, že Emu citovo naviazal aj na mesto, kde sa stretli a prežili spolu takmer dva roky. Vždy, keď prišla do Prahy, zmocňovala sa jej nostalgia a bavilo ju túlať sa po miestach, ktoré ju v stavežatej naučil objavovať práve Michal.

Je jediným z jej bývalých, s ktorým zostala v kontakte. Po rozchode síce pol roka trucoval, ale potom sa ozval sám a zistili, že spolu zvládnu komunikovať ako normálni ľudia aj naďalej. Zavolali si alebo napísali smsku na Nový rok a občas sa zaujímal, ako sa Ema má. Milo, nezáväzne. Michal Boroš bol zároveň jediným mužom z Eminej minulosti, ktorý dokázal vytočiť jej súčasného priateľa Tomáša. Tí ostatní mu neprekážali ani trochu.

Ema dobre vedela prečo.

Stalo sa to v období, keď s Tomášom ešte len začala chodiť. Všetko bolo sladké, ružové, spoznávali jeden druhého. A obaja veľa a radi cestovali. Ema mu chcela pripraviť prekvapenie, lebo bol aj veľkým športovým fanúšikom. Pri jednom z rozhovorov s Michalom sa ho spýtala, či by jej mohol pomôcť zabezpečiť vstupenky na jeden z väčších tenisových turnajov. Ten v tom nevidel problém a o niekoľko týždňov jej v obálke prišiel poukaz od Michalovho manažéra, kde a kedy si v Londýne môže vyzdvihnúť vstupenky na Wimbledon. Najznámejší grandslamový turnaj uvidíme na vlastné oči, skákala Ema s obálkou v ruke, keď prišiel domov Tomáš. Nezaváhal ani na chvíľu, objednali si cez internet letenky a tešili sa na cestu ako malé deti.

Na návštevu Londýna si vyhradili týždeň. Toto mesto Ema nemala rada. Dovtedy ho totiž navštívila len pracovne a vždy bolo depresívne daždivé počasie alebo chladno a vetro, takže sa jej nikam nechcelo chodiť. Londýn s Tomom, to už bola iná káva! Nudiť sa nemala kedy, lebo ju stále ťahal von. Keď jej bolo zima, zohrial ju bozkami, alebo sa vrátili do hotela, kde ju hodil na posteľ. Uživali si mesto a jeden druhého. Pohádali sa však hneď na druhý deň po prilete, keď Eme zavolať Michal a pozval ju na večeru.

„Samozrejme, že pozýva len teba, načo by som vám tam bol ja?“ Tomáš bol poriadne nahnevaný, keď mu Ema povedala o pozvaní. Na tú večeru nešla, ale Michala pred Tomom už radšej nespomínala.

Druhý raz sa hádali, keď si vyzdvihli vstupenky na Wimbledon a ukázalo sa, že budú sedieť v hľadisku na zápase Michala s Maratom Safinom.

„Ema, ty si mu vôbec povedala, že prídem s tebou? Pozval vlastne len teba, je to úplne jasné! Na svoj zápas!“

„Prestaň kričať, keď som ho žiadala o vstupenky, nemohol predsa vedieť, do ktorého kola postúpi,“ bránila Ema Michala a už sa ani neodvážila prejaviť dievčenské nadšenie, že uvidí naživo hrať aj krásneho Rusa Marata Safina.

„No koľko ten má šťastia, keď sa mu to zrazu podarilo! Čo od teba chce? Chce si ťa získať naspäť?“ hromžil Tomáš, ale po vášnivej noci s Emou ho zlosť napokon prešla a na zápas už išli v dobrej nálade.

Bol to skutočne úžasný zážitok, Ema si ho vychutnávala a nezaprela v sebe novinárku: do pamäti si zapisovala každý detail. Sedeli na tribúne, kde sa okolo nich mihali aj známe tváre z tenisu a neďaleko nich sedel dokonca Hugh Grant v spoločnosti dvoch blondín.

Michal sa na kurte viditeľne trápil, až Ema uvažovala, či nie je zranený, alebo je to len únava z predchádzajúceho zápasu. Safina však nakoniec pokoril. Ten kvôli šou pre divákov akože nahnevane zlomil ďalšiu raketu a Michal sa hlboko poklonil smerom do hľadiska, presne tam, kde sedeli s Tomášom. Jeho pohár trepezlivosti v tej sekunde pretiekol, Emu expresne dostrkal k východu štadióna a odvtedy je u nich doma Michalovo meno tabu.

Jej druhá láska, populárny herec Alexander sa – vraj kvôli nej – rozviedol. Lebo keď ju po prvý raz uvidel, už sa od nej nemohol odtrhnúť. No ani Ema od neho. Ona mala 23, on 42. Stará dobrá škola džentlmenov, ktorí vedia, čo a kedy žena potrebuje. A charisma, čo dostávala na kolená každú babu, ktorá prešla okolo neho.

Ich príbeh bol ako sen. Až príliš sladký. No len dovtedy, kým sa neodolateľný herec nezačal príliš riešiť. Ema čoraz častejšie počúvala, že ich žiadna krásna spoločná budúcnosť nečaká, lebo on onedlho zostarne a stane sa pre ňu záťažou. „Ako ti to môžem urobiť? Si mladá, krásna, budeš si chcieť užívať život. Namiesto toho ťa bude doma čakať starý deprimovaný chlap...“ hovorieval.

Dokonca na ňu začal priam fanaticky žiarliť, hoci Ema nepat- rila medzi výstredné bratislavské pipky z Auparku nastajlované od hlavy po päty vždy s čerstvo nalakovanými nechtami, ktoré prichádzali do nákupných maxicentier s jasným a neskrývaným cieľom. Ema žila svojím povolaním a láskou. Alexovi od istej chvíle prestala rozumieť. Vari si ich vekový rozdiel neuvedomo- vala? Uvedomovala si ho veľmi dobre, ale neprekázal jej.

Alex bol šarmantný muž, chápavý, múdry, so životnými skúse- nosťami a horúcou náručou pozorného milenca. Jeho neistota ju prekvapovala. Čo to stále tára? Neverí jej? Má vari nejaké kom- plexy? Alebo robí niekde chybu ona? Tisíckrát mu povedala, že pre ňu je vzťah o láske, dôvere, chémii, a nie o veku. Keď bude starší, môžu si to spolu krásne užívať, veď sa ľúbia ako kone. Alebo si to myslela len ona...? Chcela ho zbaviť nánosu životných sklamaní a negatívnych nálad, ktorých bol plný. Bola presvedče- ná, že veľa prejavov jej lásky z neho urobí iného človeka. Túžila jeho život zaplniť nehou, slnkom, energiou a rozmaznávať si ho. Nedarilo sa jej to, žil v jednej veľkej depresii a bezdôvodnej ne- istote.

„Na svete sú ženy, muži a umelci, tak ho tak aj vnímaj,“ ho- vorievali jej kamarátky, keď sa nemohla spamätať z negatívnych nálad, ktoré na Emu neustále prenášal a už aj ona začínala byť nervózna a podráždená.

Od Alexandra odišla, keď jej urobil obrovskú žiarlivostnú scénu, na ktorú nemal žiadny racionálny dôvod, a ona už nevedela a ani nechcela reagovať na niečo, čo bolo absolútne nereálne. Neskôr si uvedomila, že jej spadol zo srdca obrovský kameň. Napriek tomu sa z rozchodu dlho spamätávala, až ju jej tri najbližšie kamarátky začali volať citlivkou. „Veď je to len chlap, kašli na neho, neza- slúži si takú babu, ako si ty. Budú z toho iba problémy. Zostarne a ty sa staneš jeho opatrovateľkou. To by si chcela? Neblázni! Ani sa nenazdáš a zabudneš na neho,“ presviedčali ju, keď sa zatvára- la doma a odmietala s nimi chodiť von. Hoci jej už bolo jasné, že urobila správnu vec, z rozchodu sa spamätávala ešte takmer rok. Emin tretí frajer bol troska na pohľadanie. Konečne síce obyčajný

chlap, s ktorým sa nemusela skrývať pred novinárskymi kolegami z bulváru, lenže... Mal veľmi špecifické vlastnosti. Neznášal, keď nákup v potravinách nedajbože zaplatila Ema. Alebo keď mu nestihla uvariť večeru presne o siedmej. Keď sa pozastavovala nad tým, že si v nedel'ú ráno pravidelne zapínal kreslené rozprávky. Keď si kupovala oblečenie z vlastných peňazí a láskavo o ne nepožiadala jeho. Keď nosila stále nohavice. Ale keď si obliekla šaty, obchytával ju aj na verejnosti.

A trpel paranoidnou predstavou, že o ňom bude písať vo svojom časopise. Preto sa jej neustále podrobne vypytoval, o čom píše, a otváral jej doma počítač s článkami, na ktorých pracovala. Tento borec mal obavy, že napíše, ako miluje kreslený seriál Lilo & Stitch, alebo že sa s ňou chce milovať len pred zrkadlom a kolegovia z firmy ho v tom článku spoznajú.

Láska je naozaj slepá. Ema od neho doslova ušla.

Ten ďalší ušiel sám. Keď mu ako prvá po jednej fantastickej spoločnej noci v návale vášne povedala, že ho miluje.

No a ten predposledný „macho“... Pán Neodolateľný. Málokto- rý chlap sa Eme zdal tak strašne sexi ako Rast'o. Až jej to totálne zatemnilo mozog! Najskôr ani nezaregistrovala, že hoci všetko robili spolu, z osobných zámien Rast'o poznal iba jedinú: „ja“. Až po niekoľkých mesiacoch si konečne všimla, že ju neustále klame. Že jej tlačí do hlavy samé kaleráby ako pätnásťročnej a že nemá problém sa rovno pred jej očami omotávať okolo akejkoľvek peknej ženy. Alebo ako využíva Emine kontakty a že debatu o ich spoločnej budúcnosti musí začínať vždy len ona.

Inak veľmi akčný Rastík sa v takých prípadoch hral na mŕtveho chrobáka. Ale keď išlo o to, či má vypraté všetky svoje superkošele a či je ňou, fešák jeden neodolateľný, pred odchodom do práce dostatočne vyobdivovaný, bol schopný hystericky kričať a hádať sa o banalitách.

Až po roku jej došlo, že z tohto sebeckého egomaniaka, chorobne trpiaceho sebaobdivom, a (podľa neho) bezkonkurenčného

manažéra, ktorý celé dni nehovorí o ničom inom, len o svojej práci a o tom, aký je on jediný pre firmu dôležitý a nenahraditeľný, nevykreše nič hodnotnejšie. Dodnes sa Ema smeje, že ani nevie, či si vôbec všimol, že v jeden krásny letný deň sa od neho odstáhovala... Vlastne, možno aj áno. Keď ho nedávno stretla na premiére Avatara, tváril sa, že ju nevidí a ledva ju pozdravil. Ťažký frajer! Ema si každé ráno úprimne gratuluje, že také niečo, ako bol Rasťo, nemusí trpieť celý život vedľa seba.

Pípla jej smska. Od Tomáša. „*Princezná, pozor, varím, ako dlho ešte budeš?*“

Začala si baliť veci, odpísala mu a vypla počítač.

Ema má 31 rokov, svoje vysnívané povolanie novinárky, zelené oči a postavu vysokej dlhonohej bohyne. Popri práci v ženskom časopise nevyhnutne potrebuje vedľa seba na vyváženie velikánsku hromadu testosterónu. Tomáša má už viac než tri roky. Sú takmer rovesníci a majú veľa spoločných priateľov. Tom pracuje ako finančný manažér významnej firmy pre jej zahraničnú centrálu i slovenskú pobočku, pracovný týždeň si teda delí na polovicu medzi Bratislavu a Mníchov.

Zoznámili sa, keď do seba v jeden sychravý januárový deň narazili na klzkom bratislavskom chodníku. Ema zakuklená vo vetrovke niesla hrbu papierov, on sa pošmykol na ľade. Emine spisy sa rozsypali po snehu a ona ich potichu hromžiac na nemožného neznámeho chlapa začala hystericky zbierať. Ten nemožný v obleku a dlhom čiernom kabáte sa jej snažil pomôcť, ale v prvej chvíli jeho hru na džentlmena neocenila. Až keď sa na ňu usmial. Jej papierový náklad vzal do svojho náručia a odprevadil ju až do redakcie. Vsunul jej do rúk vypadnuté červené palčičiaky, vymenili si telefónne čísla a po druhom stretnutí ju pobozkal tak, že by bol hriech nechať ho inej.

Tri krásne roky. Konečne normálny, pozitívny muž. Bez min-drákov, akými dnes oplýva pri seabedomej a samostatnej žene azda každý druhý chlap. Je šťastná. Spokojná a vyrovnaná. V jeho očiach sa cítila tak, ako by sa mala cítiť pri svojom chlapovi

každá žena – ako tá najkrajšia, najmilovanejšia a najsexi pod slnkom. V bezpečnom mužskom náručí.

Hovorí jej „princezná“ – a práve tak sa s ním aj cítila. Ako v gýčovom románe od Rosamunde Pilcherovej. No jej sa to veľmi páčilo a vôbec neuvažovala nad tým, že to nemusí byť naveky.

Konečne má vedľa seba muža, ktorý si dokáže vytvoriť autoritu a zaslúži si jej rešpekt. Koľko je dnes takých? Ema je žena, ktorá potrebuje k chlapovi vzhliadať ako k slnku, inak s ním dlho nevydrží a považuje ho za zbytočnú záťaž. Kfmiť vzťah vášnivým sexom sa dá len kratučký čas, potom si život pýta podstatne viac.

Konečne má chlapa, ktorý rešpektuje jej povolanie a nezdviha obočie nad tým, že príde z práce domov neskôr ako o štvrté a nehrne sa hneď k vareniu teplej večere. Tomáš tiež nemá klasické povolanie, a možno aj preto sú k sebe navzájom tolerantní.

Teda... Až na občasné Tomášove výčitky, že neprerušila kontakt s bývalými frajerami. Samozrejme, mal na mysli Michala. Tenista bol jediný z nich, ktorý sa jej ozýval a komu dvíhala telefón. Tomášove výčitky však označovala za detinské. Ema aj Michal mali už dávno vlastný život a ani jeden z nich nenaznačoval, že by k sebe chceli mať opäť bližšie. A k trapasu v Londýne spred troch rokov sa už ani jeden z nich nevracal. Michal pochopil, že jeho bývalka si vytvára spoločnú budúcnosť s iným mužom a on naďalej naháňal dlhonohé celebrity, neúnavne sa krútiace okolo úspešných športovcov.

Vystúpila z auta pred žltým panelákom. Bolo už takmer pol ôsmej. S Tomášom majú dva byty, raz sa zdržiavajú u nej, inokedy u neho v centre mesta. Jej byt, ku ktorému sa práve blížila rýchlym krokom, sa nachádzal v tichej zalesnenej periférii mesta blízko mŕtveho ramena Dunaja, kde sa dalo športovať aj prechádzať. Bývali tu spolu len zriedkavo. Tento dom, respektíve vchod, v ktorom mala Ema byt, sa totiž vyznačoval nesmierne špecifickými nájomníkmi, ktorých mohol pochopiť len človek im podobný. Dôchodcovia, divné samotárske individuá, zopár študentov v prenajatých bytoch, niekoľko rodín a nezamestnaných dvojíc.

Táto štruktúra obyvateľov spôsobovala, že večne sa nudiaci dôchodcovia a nezamestnaní vymýšľali rôzne nápadité projekty, ako „zveľadiť“ panelák, pretože iné starosti nemali. Napríklad dvakrát po sebe zbytočne vymaľovať steny chodieb, otapetovať výťah, zatepliť dom – v krajine, kde si už tuhšie zimy nepamätajú ani tí najstarší pamätníci. To všetko síce vymysleli, no nikdy nedotiahli až do takého konca, aby tým donekonečna neobťažovali tých, ktorí nemali o ich invenciu žiadny záujem, alebo boli skutočne zamestnaní, alebo – s prepáčením – často cestovali, prípadne sa vo svojom byte, podobne ako Ema, zdržiavali iba veľmi málo.

Najnovšie si totiž títo životom znudení špecialisti vymysleli výmenu akýchsi „stúpačiek“, v normálnom jazyku vodovodného potrubia, ktoré prepájalo všetky byty. Čiže ak sa stúpačky vymieňajú v celom vchode, musia sa vymeniť naraz vo všetkých bytoch nad sebou, inak to nejde. Ema sa o tejto dohode dozvedela len náhodou a vytýčený termín, ktorý sa mal týkať aj jej bytu, logicky ignorovala. Nemala záujem zapájať sa do pochybných projektov, ktoré sa v ich dome vždy skončili objednaním tej „najvýhodnejšej“ firmy a okolo domu sa následne niekoľko mesiacov slimačím tempom ponevierali lenivé, čudne vyzerajúce postavy v umazaných pracovných rovnošatách, tvrdiace, že zateplujú alebo maľujú vstupné haly.

Eminým osobným top-zážitkom bolo zastrkávanie papierových odkazov vo dverách jej bytu, čím ho jasne označovali ako tip pre potenciálnych zlodejov, ale aj nedávne zateplovanie ich bytového domu, ktoré v porovnateľných objektoch trvalo zvyčajne tri mesiace, kým u nich to bolo mesiacov deväť, a navyše s trvalým bezpečnostným rizikom nielen pre potulujúce sa pochybné existencie, ktoré obyvateľom celé dni nazerali z lešenia do okien. Večer si niektorých z nich prichádzali vyzdvihnúť domov rozvetvené a podgurážené cigánske rodiny. Po trojhodinovej oslave (zrejme úspešného) pracovného dňa na príahlom trávniku nechali pozostatky svojej bujarej zábavy a odobrali sa za zaslúženým oddychom do neďalekej osady. Ich rev a kvázi spev doznieval v Eminých ušiach ešte do tretej hodiny rannej.

Ema kráčala ku vchodu, pred ktorým stála tlupa takzvaných susedov. Všetci šomrali a upierali zrak práve na ňu. Pozdravila ich, ale keď si odomkla vchodové dvere, zastavili ju.

„Slečna, stojte, čakáme tu na vás!“ razantne sa na ňu oborila robustná pani Nádaská z tretieho poschodia, vyčesaná dôchodkyňa večne postávajúca pred domom, ktorej neušla žiadna zaujímavá udalosť ani klebeta v dome. Aby neunikla ani ostatným, pravidelne dobiehala ponáhlajúcich sa susedov, aby im cestou k autu dôverne porozprávala, čo všetko sa vo vchode udialo za posledné dve hodiny. Tej sa Ema vyhýbala najviac, no málokedy sa jej to podarilo, pani Nádaská jej totiž vždy strkala hlavu až do auta, kým si Ema nezapla pásy a nenaštartovala motor na znak jasného odchodu.

„Čo sa deje? Niečo sme si dohodli?“ nechápavo sa k nej otočila Ema.

Ludia stíchli, ozval sa nevýrazný podnikateľ Viktor Král z piateho: „Nie, ale ignorujete naše výzvy, tak by sme radi vedeli, kedy budete doma. Celý vchod čaká výmena stúpačiek.“

Ema vytiahla z dverí kľúče a nadýchla sa: „Ale to nie je môj problém, nič podobné som si neobjednala a ani to nemám v pláne. Vyzývajte tých obyvateľov, ktorí na to majú čas a záujem,“ chystala sa ísť ďalej.

Jeden cez druhého jej začali vysvetľovať, že sa na výmene stúpačiek dohodli a že len ona nepotvrdila objednanej firme termín sprístupnenia jej bytu.

Ema sledovala tie rozhorčené figúrky okolo seba... Manželia Divišovci, bývalí učelia, ktorí denne zodpovedne zametajú nielen chodbu, ale aj chodník a ulicu. Keď umyjú schody, umyjú aj steny do polovice. Aby bolo čisto. A tie ručne štrikované rôznofarebné vestičky pána Diviša, v ktorých chodieval na nákupy do malých potravín, sú v celej ulici priam legendárne.

Ryšavá hysterka Helga, vädnuca, ale výstredne sa obliekajúca päťdesiatnička z tretieho poschodia, živiaca sa ktoviečím. Každé ráno záhadne odchádza z domu už o piatej a vracia sa až za tmy. V noci pravidelne vykrikuje z okna, hoci aj na psíka, ktorý

vonku zašteká, a Ema si vždy predstavuje, že bez minimálne štvrt kila sedatív Helga večer určite nezaspí. Teraz tu stála naprataná v špeciálnom outfite z ružovej županovej látky a s výstrihom až po pupok.

Postáva tu aj staručká pani Maková, ktorá už takmer nepočuje a Ema pochybuje, že vôbec chápe, prečo je súčasťou tejto podivnej skupinky pred domom.

Alebo neoholený obézny Roman, večne pod parou sa potĺkajúci opravár všetkého a pre všetkých. Na chodníku pred domom v zamastenom tričku a s pivom v ruke, obťažuje najmä mladé, osamelo pôsobiace okoloidúce ženy a ponúka im svoje služby. Ako inak – opravára.

Keď sa sem Ema pristáhovala, tiež mu naletela. Potrebovala opraviť televízor, tak ho zavolala. Najskôr pol dňa vzdychal, lebo chcel, aby ho presvedčala, že to pri množstve jeho povinností určite stihne, potom zastal u nej pri dverách, fučiac, že býva akosi vysoko. Prečo nešiel výťahom, sa toho somára radšej ani nepýtala. Už jeho príchod bol nesmierne štýlový. Namiesto toho, aby zazvonil, jej na dvere zaškrabkal. Rozložil si veci po celej obývačke, zhodnotil zariadenie a kontrolne prešiel aj jej archív filmov na DVD. Keď sa nemal k činu ešte ani po polhodine, začala ho smerovať čoraz bližšie k televízoru. Vypýtal si kávu a konečne sa do toho pustil. Popíjal kávičku, občas v televízore do niečoho pichol, čosi vybral a kýval nad tým hlavou. „To sú dnes hovadskí konštruktéri!“ rozčuľoval sa. Už k tej jeho pohodičke chýbalo len to, aby si vypýtal cigaretku a niečo pod zub.

Ema ho upozornila, že ju uvoľnili z práce len na dve hodiny a poklopala po hodinkách.

Zatváril sa šokovane. „Slečinka, to nejde tak rýchlo! Nič dnes nejde rýchlo, to si pamätajte. A dobrého majstra nájdete len ťažko!“

Ďalších dvadsať minút počúvala o tom, akú má on ťažkú robotu a čo všetko si ľudia nevymyslia, aby opravil. „Čo som ja boh alebo čo? To nie je sranda babrať sa s elektrinou! To si myslí len Nádaská, furt jej vypadáva prúd a vyklopáva mi na dvere. Alebo

tá Divišová z prvého. Chladnička storočná, ale opraviť ju chce za pol eura, kde tá žije? Chlap to má ťažké, keď sa chce uživiť, musí makat'! Pch, žena? Tá sa prejde po ulici, rozťahne nohy a týždeň sa môže doma vyvaľovať,“ spriadal svoje myšlienky, ktoré ho očividne zaujali, lebo sa podchvíľou uškŕňal a prezeral si Eminu postavu. Jeho hlásky jej síce vyrážali dych, ale ani nemukla, pretože túžila len po jednom – aby televízor opravil a zmizol. Z bytu ho dostala po dvoch hodinách, ktoré si bude pamätať ešte veľmi dlho.

Musela sa v duchu zasmiať, kde sa takí ľudia berú a prečo sa skoncentrovali práve tam, kde býva ona. Veď aj toto bol jeden z dôvodov, prečo väčšinou býva v Tomášovom byte.

Znovu sa nadýchla, aby prerušila ich nekoordinované pokrikovanie, a zopakovala: „Toto všetko je váš problém. Mňa sa nikto na nič nepýtal, službu ste si objednali vy, tak si za ňu aj zodpovedajte. Žiadne termíny nikomu nepotvrdím, byt si nepravem sprístupňovať na tento účel a podľa toho sa zariaďte. Už ma s tým nikdy neobťažujte.“

Mnohí začali protestovať a kričať, že sa musí prispôbiť, lebo je to dohoda nájomníkov, ale Ema pokrčila plecami, zabuchla vchodové dvere a vybehla po schodoch na štvrté poschodie. Ešte raz zakrútila hlavou nad tým, čo práve zažila, a potom si otvorila dvere.

„Princezná?“ počula hlas z kuchyne.

„Čakal si niekoho iného?“ zasmiala sa a hodila sa Tomášovi do náručia. Hmmm... Esencia jeho prirodzenej mužskej vône a čerstvo nanesená voda po holení jej ešte stále podlamovala kolená tak, ako keď ju objal na prvom rande.

Otieral sa nosom o jej tvár, pobožkal ju a chytil do dlaní jej pružný zadok. „Hladná?“

„Veľmi! Mám chuť na nejakého sexi chlapa,“ poštekľila jeho tvár vlasmi.

„Nepôjdeme na to postupne?“ zasmial sa aj on.

„Ale poradie určujem ja, láska. Večera musí počkať.“ Rozopla mu košeľu a nechtami prešla po hrudníku. A ešte raz silnejšie.

Potom to isté zopakovala jazykom a pomaličky hľadala na jeho tele citlivé body, až kým so zavretými očami nezastonal a neoprel ju o stenu...

Večeru si potom rozložili v obývačke, obaja polonahí, horúci a ešte stále zadýchaní, intímne sa dotýkajúci jeden druhého. Stále boli do seba žeraví ako tesne po osudnej zrážke, keď sa zoznámili. Tentoraz bol k nej trochu drsnejší, preto jej pri jedle každú chvíľu bozkával čerstvé červené stopy, ktorých mala po tele niekoľko.

Eme sa to páčilo. Ohnivý sex + dobrá večera = dokonalý večer.

Nepodaril sa im často. Od pondelka do stredy pracoval jej milovaný chlap v Mníchove, polovicu štvrtka prespal a potom sa zasa realizoval v bratislavskej firme. Štvrtkový večer, ako bol ten dnešný, si mohli dovoliť stráviť spolu. V piatok po práci v časopise Ema vysielala v rádiu. Tomáš preto piatkové večery využíval na pánske jazdy a víkendy trávili spolu. Výletovali, navštevovali rodičov, známych, chodili si zacvičiť do fitnesscentra alebo behať do neďalekého parku. Emini rodičia bývali v Košiciach, telefonovali si každý druhý deň. Obaja boli lekári. Otec už na dôchodku, ale neužíval si ho a naďalej sa venoval súkromnej praxi a svojim verným pacientom. Tomáš mal mamu v Bratislave. Otec mu zomrel pred desiatimi rokmi. Žil však ďalej v Tomášovi, ten mal vraj takmer všetky otcove vlastnosti i fyzickú podobu. Tomova mama bola čiperná dôchodkyňa, ktorá sa angažovala v miestnom dome kultúry ako spoluorganizátorka divadelných predstavení pre dôchodcov.

Cez víkendy varila Ema a starala sa o Tomáša. Bavilo ju rozmaznávať ho pred ďalšou cestou do Mníchova. Chýbal jej, no keď bol odcestovaný, mala aspoň dostatok času na seba, na svoje kamarátky a okrem redakčnej práce vysielala v rádiu v pondelok a v stredu vlastnú autorskú reláciu s prominentnými hosťami. Zbožňovala ten adrenalín pri mikrofóne v živom vysielaní.

Naklonila sa k Tomovi a opäť sa nadýchla jeho vône. Nadýchla sa z neho, keď ho pobožkala. Pohládila ho po kratučkých vlasoch a usmiala sa.

„Ešte chceš, Em?“ vrátil jej úsmev a poštekľil ju.

Milovala, keď skracoval jej meno. „Hm... Porozmýšľam...“ naťahovala si svaly a pokúsila sa vstať.

Stiahol ju k sebe a pobozkal. „Ešte si nedojedla. Nechutia ti moje mäsové cestoviny?“

Vo varení sa striedali. Tomáš žil predtým, než stretol Emu, takmer štyri roky sám. Reštauračnej stravy mal po krk, a tak sa naučil variť. Celkom obstojne. Ema to oceňovala, keďže varenie vnímala ako nutné zlo. Obom chutili ľahké a rýchle jedlá, typickú slovenskú kuchyňu si užívali len pri návštevách rodičov. Keď prišli k Eminej rodine do Košíc, jej mama hneď vo dverách zalomila rukami, akí sú bledí a chudí a neustále sa vypytovala, či v tej Bratislave nič nejedávajú. Dala sa do vyvárania a onedlho mali na stole lahôdky nie pre dvoch, ale pre celý regiment. Samozrejme, že tým vôňam neodolali. Keď si Ema s plným bruchom odnášala ešte tanier maminých koláčov do obývačky k televízoru lamentujúc, že sa ráno zobudí tučná, Tomáš sa jej vždy smial, nech teda s tým tanierom uteká...

Jeho kuchárskou špecialitou boli cestoviny s kuracím mäsom a omáčkou, ktorú takto dokázal pripraviť len on a ktoré zbožňovali obaja.

Objala ho a vzala si višňu v čokoláde z malého stolíka. „Chutí mi všetko, čo nám dnešný večer ponúka.“ Prstami si odhrnula z čela strapaté vlasy. Vložila mu do úst jednu višňu.

Olizol jej čokoládové prsty. „Budeš sladká. Dáme si víno?“

Zaklonila hlavu, usmiala sa a pritúlila sa k nemu. „Dobre, dojedzme, potom sa uvidí.“

Počas jedla mu rozprávala o tom, aký mala deň a Tomáš pridával svoje zážitky. Prežíval náročné dni preplnené pracovnými povinnosťami, lebo pripravovali personálne oživenie firmy, a to v každej firme prinášalo veľa napätia, problémov a konfliktov. Ema mu porozprávala o čerstvej príhode pred vchodom do domu.

„Videl som tých ľudí, len som nevedel, že čakajú na teba. Vybavil by som to.“

„Nezafážuj sa nepodstatnými vecami, miláčik. To zvládnem aj

sama. Nemôžu ma tým už obťažovať, keďže som nikomu nič nepodpisovala, však nie?“

„To nie, len ťa tu – povedzme – budú mať radi ešte menej...“ Zasmial sa a pohladil ju po vlasoch.

„To ma nezaujíma, aj tak som tu len zriedkavo.“

„Čo keby si sem nechodila vôbec?“ Perami jej jemne prechádzal po línii krku. „A presťahovala sa ku mne?“

„Veď u teba dávno bývam.“ Eme to naozaj takto vyhovovalo. Tu mala vlastný priestor, a keď bol Tomáš v Nemecku a chcela mať pohodu na behanie a pokoj od hlučného centra mesta, zamierila práve sem.

„Áno, ale nie úplne, nechala si si byt ako istotu, keby niečo... Zadné dvierka?“ Nedal sa Tomáš.

„No-no, vieš, že to tak nie je. Vyhovuje mi to takto. Tu sa cítim fajn, keď si preč – aj napriek šialenému okoliu.“

„Veď práve, u mňa máš väčšie pohodlie.“

„Tvoj byt v centre je síce praktickejší preto, že mám blízko do práce, ale tu je pohoda. V rušnom centre si neoddychnem, tu mám park hneď vedľa domu.“ Ema siahla po ďalšej višni.

„Veď ho nemusíš predať. Nechaj si ho. Prípadne ho môžeš niekomu prenajať. Tak čo, moja? Presťahujeme ti všetky veci?“

„Prečo? Čo sa zmení?“

„Budeme k sebe bližšie.“

Zdvihla k nemu hlavu. „Vlastne máš pravdu. Urobím to. Dnes prespíme tu a cez víkend si pobalím, čo potrebujem a presťahujeme to. Nechám tu všetko tak, ako to je, vezmem si len osobné veci.“

„Presne tak som to myslel, Em.“

„Neuvažoval si o tom, že by sme adresu zmenili radikálne?“

„Myslíš náš vytúžený domček na samote u lesa?“ spomenul si na ich nedávne posteľové snívanie o vlastnom bývaní.

„Presne tak! Ale nemusí byť práve pri lese, len nech je náš. Zastavila som sa včera v jednej realitke, kde mám známu. Vybavila ma niekoľkými katalógmi a niekoľko domov mi rovno odporučila.“ Vstala a siahla do tašky. „Pozri. Úplne nádherné domčeky v Hainburgu.“

Tomáš listoval v ponuke a prezeral si fotografie. „Dobrý nápad, tam by sme mali od každého pokoj. Môj byt je v rušnom centre, nemáme si tu kde ani zabehať, ani sa poriadne prejsť, tvoj je situovaný v pekle, dom by bol riešením. Nemám nič proti Hainburgu, je to príjemné čisté mesto, a keď vidím tie ceny, sú oveľa nižšie ako u nás. Auto máme obaja, do Bratislavy môžeme dochádzať v pohode.“

„Ide tam už aj pravidelná autobusová linka. Zist'ovala som, či je tam lekár, škôlka, škola, aké sú obchody... Všetko vyhovuje. Navyše je tam vraj slovenská komunita taká početná, že toto rakúske mestečko už je považované za bilingválne a aj starosta ovláda slovenský jazyk.“

„Si šikula. Pozerám na tento dvojdom v Dunajskej Lužnej. Nie je nový...“

„Staré domy nechajme tak. Ktovie, aké nástrahy by tam na nás čakali. Nepamätáš sa, ako tvoj kolega kúpil výhodný starý dom a napokon zistil, že je taký vlhký, že doň stále bude musieť vrázať viac peňazí? Dom by mal slúžiť nám, nie my jemu.“

„Si nejaká múdra,“ pozrel na ňu.

„No, poučili ma v realitnej kancelárii,“ povedala Ema a usmiala sa. „Medzi požiadavky som zaradila aj tú, o ktorej sme sa už rozprávali – že nechceme veľkú záhradu. Maximálne pred domom trávnik. Neprinútiš ma niečo sadiť, okopávať a potom oberať.“

Tomáš sa zasmial. „Žiadne obavy, princezná, chceme predsa pohodlné bývanie. Máš pravdu, za úvahu to stojí, katalógy si necháme a môžeme k tej tvojej makléрке niekedy zájsť spolu. A ak nám nejaké objekty odporučí, pôjdeme sa na ne pozrieť.“ Pozoroval svoje dievča, ako vstáva a odnáša taniere do kuchyne. „Zajtra ideme s chalanmi na bowling. Prídem neskôr než zvyčajne.“

„Piatkové večery sú tvoje, rob si, čo chceš,“ zvolala z kuchyne, kde hrdotala riadom.

Tomáš sa zatiaľ prehrabával zbierkou DVD-čiek. Radi chodili do kina, ale Tomáš bol v ostatnom čase dosť unavený a ani Ema nevynikala po príchode z práce prívalom energie a chuti na spoločenské hýrenie, a tak radi trávil jarné večery vo dvojici doma pod